

RÖTT GULD
av
Amanda Lundin

KAPITEL 4

Dryckesgillet pågick i hövdingahallens hjärta: gästbudssalen. Den belamrades av Atles närmaste män och kvinnor; krigare, storbönder, ämbetsmän och tjänare. De åt av festmåltiden och drack ur skummande mjödbägare. De dansade till spelmännens samklang av trummor, flöjter, mungigor och lyror. *Avskum och fähundar allesammans.*

I salens mitt brann den flera meter långa härden, som lyste upp väggarnas överdådiga bonader och praktvapen. Det höga taket bars av utsirade stolpar, smyckade med glänsande guldbleck. Det luktade rök, alkohol, matos och svett – påträngande och kvävande.

Det kokade inom Gudrun – festens munterheter var en oerhörd skymf mot broderns död. Hon betraktade gillet från salens viktigaste punkt: högsätet. En upphöjd del längst ner i salen, med stolar för hövdingaparet. Därifrån kunde allt som skedde i salen överblickas – på samma sätt som Oden överblickade världen.

Harald och Svanhild satt tillsammans vid träbänkarna närmast högsätet; ideligen mötte de Gudruns blick i spánt samförstånd. Snart skulle flykten ske. Snart skulle allt avgöras. Det krampade i magen, munnen var sandtorr.

Gudrun lutade sig tillbaka mot stolens vargskinnfällar och sippade på ett dryckeshorn med mjöd. Hon lugnades av den välbekanta smaken av jäst och honung, av värmen som spred sig i magen. Till höger om henne satt Atle – han tuggade entusiastiskt på en bit flottigt fläsk.

”Du är fager ikväll, hustru”, sa han mellan tuggorna och viftade åt en träl att fylla på hans dryckeshorn.

Gudrun såg ner på sin klädsel; hennes blodröda hängselkjol bars upp av två spännbucklor av guld. Håret var uppsatt i komplicerade flätor med guldbroderade silkesband. Hon var en del av hallens skådespel; utstrålningen av makt och rikedom. Men makten var inte hennes – hon var Atles prydnad, hans leksak. Handen for till hennes blåslagna ansikte. *En trasig leksak.*

”Kyss mitt arsle”, sa hon uttryckslöst.

”Varför detta vrånga sinnelag? Det är ju fest! Høj en skål med mig”, sa Atle och lyfte uppfodrande sitt dryckeshorn mot Gudrun.

Gudrun andades djupt, kvävde elden inom sig. *Spela med. Var honom till lags.* Hon mötte stadigt Atles blick, höjde sitt horn.

”För vår kära frände Gunnar”, sa Atle, ”må vi avundas hans hjältemod!”

Gudrun föreställde sig att hon dunkade Atles huvud i bordet tills det spräcktes likt ett ägg. *Snart. Vid alla gudar, snart skulle han dö.* Hon kramade om dryckeshornet, knogarna vitnade.

”Hell Freja, stridens och trollkonstens härskarinna”, sa Gudrun.

Atle flinade. De tömde båda hornen i ett svep – vätskan brände i halsen och i maggropen. Gudruns hjärta slog i takt med spelmännens suggestiva trummor. *Dunk, dunk, dunk.*

Hon mötte Harald blick över festsalen, han höjde menande på ögonbrynen. Gudrun gav honom en beslutsam nick. *Det var dags.* Gudrun såg på Svanhild, rädsla simmade i dotterns ögon, läpparna var hårt sammanpressade. Gudrun log uppmuntrande till sin dotter. Svanhilds käresta Kari syntes inte till i salen.

Hon slet blicken från Svanhild, låtsades fokusera på maten framför sig. Slevade i sig blodgröt och palt, utan att känna smaken. Handen som höll i träsleven darrade, maten stockades i halsen. I ögonvrån såg hon Harald och Svanhild stiga upp från bordet och diskret försvinna bland folksamlingen.

”Atle, jag kvävs här inne”, sa hon. ”Jag måste ut, andas frisk luft.”

”Kommer inte på fråga”, sa Atle. Han viftade åt trälen att fylla på deras dryckeshorn. ”Jag vill tala med dig om Sigurd Fafnesbane”,

Gudrun väntade på fortsättningen med sammanbitna läppar.

”Er historia fascinerar mig. Är det verkligen sant att ni båda åt av drakens hjärta?”

”Drakens krafter finns i mitt blod, så sant som Sol drar sin vagn över himlen.”

Hon ryste och mindes smaken av det råa köttet, illamåendet som krängde i magen, beslutsamheten att sluka bestens livskraft. Stoltheten över Sigurd segern mot draken, segern som han delade med henne.

”Självklart, självklart”, sa Atle och lyfte överdrivet händerna. ”Folk säger att hjärtat gjorde dig visare. Men också grymmare.”

Gudrun skrattade till. ”Folk sladdrar.”

”Jag minns väl dagen ni äktade varandra. Sigurd gav dig ett vårdtecken. En ring.”

Gudrun stelnade till – ringen låg i kjortelns innerficka. Det kändes som om guldringen brände genom tyget, brände hennes hud, avslöjade henne. Svett samlades i handflatorna och under armarna. *Kände Atle till hennes hemlighet?*

”En ring? Månne stämmer det”, sa Gudrun. ”Hurså?”

”Jag vill veta mer om ringens härkomst. Var den kom ifrån, vem som smidde den.”

”Det var en helt vanlig guldring. Jag—”

”Visa mig den”, klippte Atle av.

Gudrun knäppte sina darrande händer i knät. ”Jag har inte kvar den, tyvärr. Jag sålde den innan vårt giftermål.”

”Det är nesligt att ljuga, Gudrun”, sa Atle och höjde på ögonbrynen.

Gudrun tittade bort – pulsen dunkade i tinningarna, huden hettade. ”Varför är du så intresserad av min exmakes vigselgåva?”

”Jag har hört intressanta rykten”, sa Atle och drog fingrarna genom skägget.

”Ut med språket.”

”Att ringen kommer från drakskatten – att den bär på magiska krafter.”

”Du är en dåre”, sa Gudrun och skakade på huvudet.

Atle smackade med munnen. ”Alltid så halsstarrig.”

”Kanske jagar du efter skatten för att du vill bli lika mäktig som Sigurd. Du har alltid avundats honom.”

Atle sträckte långsamt fram handen, smekte hennes hår. ”Och du har alltid avundats min syster.”

Det flammade till inom Gudrun, hon bet ihop käkarna. Atle betraktade henne, brast ut i skratt.

”Stackars Gudrun – du inbillar dig verkligen att Sigurd *älskade* dig”, sa han. Hans grepp om hennes hår hårdnade, smärtan ilade i hårbotten. Han lutade sig närmare och väste i hennes öra: ”Sigurd älskade min syster. Aldrig dig. Fattar du? Din illsluge mor lurade honom att äkta dig med mörk magi.”

”*Lögner*”, fräste Gudrun. Hon stirrade in i Atles ögon, som var en handsbredd ifrån hennes. Förhäxades av hans svarta, bottenlösa pupiller. Lukten av de dyra oljorna i hans skägg, av alkoholen i hans andedräkt, av ondskan i hans blod. Hatet sjöd emellan dem, hett och sprakande. Atle drog på munnen.

”Patetiskt”, sa han och släppte taget om hennes hår. Han återvände obesvärat till maten framför sig, doppade vitt bröd i fettspadet.

Hjärtat skenade i Gudruns bröst. Hon såg ut över festsalen, på människorna som dansade och skrattade. Härdens eldtungor som girigt slickade luften. *Tiden gick. Hon måste ut därifrån. Nu.*

”Atle, jag måste till avträdet”, sa hon.

Han ignorerade henne. Tonläget i hans röst förändrades, blev sårbarare. ”Du har alltid hatat mig. Från första stunden. Jag försökte faktiskt, men du...”

”Våra öden sammanflätades när din syster och min make brann på bål tillsammans. Deras dödsresa vigde oss i blod och hat. Vår olycka stod skriven i ödesväven; den var oundviklig.”

Atle log snett. Något som liknade sorg fladdrade förbi hans ansikte. ”Kanske har du rätt, Gudrun Gjusedotter.”

Tystnad och de dödas skuggor hängde i luften mellan dem. Smärtan och förlusten var deras enda samförstånd. Atle krossades efter systemens död – ljuset inom honom slocknade och dog. Gudrun förstod den smärtan. Men hon hade fortfarande något kvar att leva för, ett fladdrande ljus att följa.

Hon samlade all kraft hon hade inom sig, gjorde sitt hjärta till stål.

”Jag svär, jag kommer pissa ner mig”, sa hon.

Atle ryckte till, som om han vaknat ur en dröm. ”Det var ett förbaskat tjat... Stick då, men du går ingenstans ensam.” Han viftade åt en av vakterna som stod bredvid högsätet. Det var kvinnan med ansiktstatueringar, som övervakat Gudrun hela dagen. ”När du kommer tillbaka vill jag tala mer om guldringen”, sa han.

”Om det ger dig hugfrid, make.” Gudrun reste sig. Hon såg på sin Atle; han var sannerligen fager. De skarpa kindbenen, det stiliga leendet, de knivskarpa ögonen. Men Gudrun kände ingen ömhet, bara frätande hat. Hämnden fanns inom räckhåll, hon kunde redan ana den söta, svarta smaken.

Hon vände ryggen mot Atle, gick ner från högsätet till hövdingaparets privata utgång. Gudrun gav salen en sista blick; såg Atle ansluta sig till hirdens festande.

Detta var sannerligen ett gille man skulle tala om i flera släktled.